

ното начало на поезията и се досещат, че душата продължава да живее и след смъртта на тялото. Вярват в справедливостта на наказанието и наградата. Накратко, и те са олицетворение на културата, както сме и ние въпреки многобройните ни грехове. Не се разкайвам, че се сражавах в техните редици срещу хората-маймуни. Наш дълг е да ги спасим. Надявам се, че правителството на Нейно Величество не ще остане безучастно към онова, което се осмелява да внуши този доклад.

Из „Златото на тигрите“ (1972)

ЧЕТИРИТЕ ЦИКЪЛА

Историите са четири. Първата, най-древната, е за един укрепен град, обсаждан и защитаван от храбри мъже. Защитниците знаят, че градът е обречен на огън и меч и съпротивата им е напразна; най-прославеният от нападателите, Ахил, знае, че му е съдено да загине, преди да победят. Вековете са прибавяли магически елементи. Смятало се е, че троянската Елена, заради която гинели войски, е била прелестен облак, сянка; смятало се е, че огромният дървен кон, в който се скрили ахейците, също е бил видение. Омир едва ли е първият поет, разказал тази легенда; през четиринадесети век някой е оставил следния ред, който ми иде наум: *The borgh brittined and brent to brondes and asks.** Данте Габриел Росети ще си представи, че съдбата на Троя е била решена в оня миг, когато у Парис пламва любовта към Елена; Йейтс ще избере мига, в който се сливат Леда и лебедът-бог.

Втората история, свързана с първата, е за едно завръщане. Завръщането на Одисей, който след десет

* Този стих на средноанглийски означава: „Крепостта, разрушена и превърната в пламъци и пепелище.“ Той е от прекрасната алигеративна поема „Сър Гауейн и Зеленият рицар“, която, макар и написана няколко века след завладяването на Англия от Вилхелм Незаконородения, съхранява грубата мелодичност на саксонската реч. — Б. а.